

Heide [VERTELT]

www.heidevertelt.be

355 **1 november 2026**

3 november, het Hubkesbrood

Aan het hoofd van de tafel zat Adriaan. Zijn eeltige handen, getekend door jaren van spitten en ploegen op de schrale Kalmthoutse zandgrond, rustten naast een linnen doek. De zes kinderen zaten op de houten banken, de magen knorrend, want niemand had nog een hap gegeten. De jongste tweeling, Anna en Ludo, wiebelden ongeduldig met hun klompen op de rode tegelvloer.

“Stilzitten, mannekes,” fluisterde Cornelia zacht maar kordaat terwijl ze een ketel water aan de haardhaak hing. *“Ge weet wat de pastoor vanmorgen in de vroegmis heeft gezegd. Eerst de zegen, dan het ontbijt. Nuchter blijven, anders werkt het niet.”* Adriaan knikte ernstig. Hij sloeg het linnen laken open. Daarin lagen de ronde, harde broodjes die hij die ochtend al vroeg in de Onze-Lieve-Vrouwkerk had laten wijden door mijnheer pastoor. Twaalfjarige Frans reikte met een hand naar het broodmes op het hoekje van de tafel, maar voor zijn vingers het lemmet raakten, weerklonk een krakende, heldere stem vanuit de diepe leunstoel bij de haard. *“Blijf af van dat mes, Franske!”*

Het was grootmoeder Anna Catharina. Haar oude ogen, die al zoveel winters hadden gezien sinds het verlies van haar man Frans in de bittere winter van 1848, keken vermanend over haar wollen omslagdoek. *“Een mes snijdt de gratie stuk,”* zei ze streng. *“Een Hubke snijdt men niet. Dat breekt men met de handen van God.”* Adriaan gehoorzaamde zwijgend aan zijn moeder. Met een droge krak brak hij het eerste gewijde broodje in tweeën. De zachte anijsgeur steeg op in de kamer. Hij reikte de stukken aan zijn kinderen, eerst aan de oudste dochter Maria, daarna aan Gerard, Joanna en zo de rij af tot de kleinsten.

Heide vertelt VZW

brengt voor jouw lezer wekelijks het nieuws van de wijk en de streek al zes jaar lang!

“Kauw het goed en denk aan de heilige patroon,” sprak Adriaan. *“Dat onze beesten en ons veld gevrijwaard mogen blijven van de razernij.”* Ludo beet dapper op de harde korst. *“Moeke, smaakt het broodje van de hond hetzelfde?”* Cornelia glimlachte terwijl ze een stuk brood opzijlegde op een houten schoteltje. *“Vosje krijgt zijn deel dadelijk in de pot. De hond eerst, daarna de geit en het varken. Blijft de waakhond gezond, dan blijft het erf zuiver.”*

Nadat het brood was verorberd kroop de tienjarige Gerard dichter naar de haard toe, waar de oude grootmoeder haar kromme vingers warmde aan de gloeiende turf. Buiten klonk in de verte een jachthoorn, de heren uit Antwerpen, ze logeren in hotel Des Chasseurs, en hun drijfjacht begonnen in de dennenbossen en vennen van de heide.
“Grootmoe,” vroeg Gerard zacht, terwijl hij naar het verre blaffen van de jachthonden luisterde. *“Is het waar wat de jongens op de hei vertellen? Dat er honden zijn die niet van vlees en bloed zijn? En wie was die Sint-Huibrecht eigenlijk dat hij over de honden waakt?”* Anna Catharina keek naar de dansende vlammen. De andere kinderen kwamen zwijgend dichterbij; zelfs Maria liet haar breiwerk even rusten op haar schoot.

“Om de zwarte honden van de heide te begrijpen, moet ge eerst weten wie Huibrecht zelf was, manneke,” begon de grootmoeder met gedragen stem. *“Hij was lang geleden een grote edelman aan het hof van de Franken. Rijk, hoogmoedig en zot van de jacht. Maar toen zijn jonge vrouw Floribana stierf in het kraambed, brak zijn hart in duizend stukken. Hij zocht troost waar geen troost te vinden was: in het wilde jagen door de diepe Ardense wouden.”*

De kinderen hingen aan haar lippen. De turf knetterde zachtjes in de haard. *“Op een heilige Goede Vrijdag,”* vervolgde de oude vrouw plechtig, *“toen alle vrome lieden in de kerk knielden voor het lijden van Christus, dreef Huibrecht met zijn meute honden een prachtig, wit hert in het nauw. Hij legde zijn boog aan om het dier te vellen. Maar het dier draaide zich kalm om en bleef roerloos staan. Tussen de takken van zijn gewei verscheen een stralend kruis van puur hemellicht! En uit de hemel klonk een stem: ‘Hubertus, bekeer u tot de Heer, of gij zult snel ten onder gaan in de hel!’ Huibrecht wierp zijn boog en pijlen in het mos, viel op zijn knieën en vroeg bevend wat hij moest doen. Hij liet zijn rijkdom achter, gaf alles aan de armen en ging in de leer bij de heilige bisschop Lambertus. Hij trok te voet door woeste bossen en moerassen om de heidenen te dopen en werd zelf de grote bisschop en stichter van Luik. En toen de Moeder Gods hem uit de hemel een gouden stola schonk, gaf zij hem de macht om elke beet en elke razernij te bezweren.”*

Grootmoeder zweeg even en wierp een blik naar het kille venster, waarachter de mist over de Achtzaligheden welfde. *“Maar waar het licht van een heilige schijnt,”* sprak ze zachter en donkerder, *“daar sluipt de duivel in de schaduw. Mijn eigen grootvader heeft het me verteld toen ik zo klein was als Anna nu. Het was in een herfst zoals deze, mistig en koud, rond de dag van Sint-Huibrecht. Er lopen dingen over de heide die ge bij daglicht niet ziet.”* Ze streek over haar gerimpelde schort. *“Er was een arme herdersjongen van den Heikant. Hij had die ochtend zijn gewijde broodje gekregen, maar hij had het niet opgegeten; hij had het in zijn zakken gestoken, bewaard voor later. Tegen de schemering, toen de zon al gezakt was achter de sparren, moest hij nog een verloren schaap gaan zoeken bij de moerassen. De nevel kwam opzetten uit de vennen, zo wit en dik dat ge geen hand voor ogen zag. En toen hoorde hij het.”*
“Wat, grootmoe?” fluisterde Joanna met grote ogen.

“Geen gewoon geblaf van een jachthond,” ging Anna Catharina verder. *“Het was een zwaar, hees gehijg, alsof er kolen brandden in de keel van een beest. Uit de gagelstruiken kwam hij tevoorschijn: een hond zo groot als een kalf, pikzwart als roet, met ogen die gloeiden als de turf in deze haard. Het schuim droop hem van de lippen, en waar zijn poten de aarde raakten, verdorde het heidekruid.”* Ludo trok zijn knieën op tot tegen zijn borst. *“De herdersjongen verstijfde van schrik,”* vervolgde de oude vrouw. *“Het was geen dol dier uit het dorp, het was de Zwarte Hond zelve, de kwelgeest die ronddoolt om zielen mee te sleuren in de razernij. Het beest zette zich schrap om de jongen naar de strot te vliegen. Maar op dat eigenste ogenblik dacht de jongen aan zijn binnenzak. Met bevende vingers greep hij zijn Huipke en wierp het broodje recht in de opengesperde muil van het dier.” “En toen?”* vroeg Frans met ingehouden adem. *“Zodra de tanden van de duivelshond het gewijde deeg raakten, klonk er een sissend geluid, alsof ge een gloeiend ijzer in de waterput dompelt. Er steeg een wolk blauwe rook op die stonk naar zwavel en pek. Het monster gaf een kreet die over heel de heide tot aan de kerkklokken weergalmde, en loste op in het niets. Er bleef niets achter dan een handvol as op het zand.”*

Adriaan stond op van de bank. Hij legde zijn hand zacht op de schouder van zijn moeder en knikte bedachtzaam. Daarna pakte hij het schoteltje met het overgebleven stuk brood. *“Kom, Gerard, Frans,”* zei de vader rustig. *“De mist trekt wat op. We gaan naar de stal. We geven Voske zijn deel en mengen het overige Hubertusbrood onder het hooi van de beesten, onder dít dak krijgt razernij geen vat op ons.”*

(Bijdrage van Wim Kuyps)

Nog een mooi verhaal over “Huppekesdag”

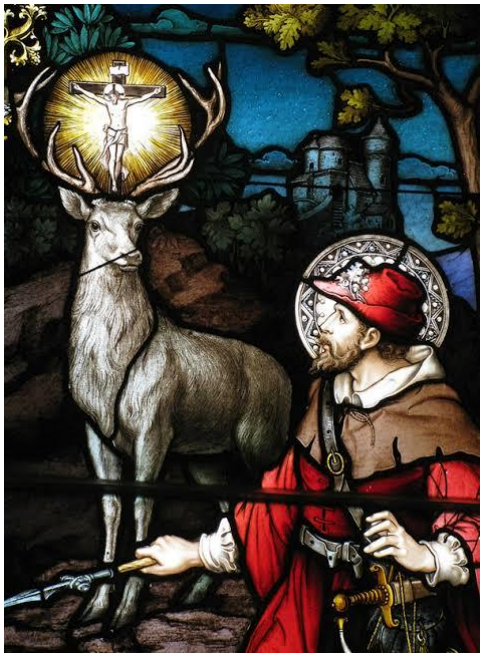

Het was ver voorbij de grens van het geheugen, in een tijd dat de bakkers in het Land van de Kalmthoutse Heide hun meel nog lieten malen door de windmolens op de heide, toen het eerste **Huppeke** werd gebakken.

In die dagen woonde er aan de rand van Heide een oude, stille bakker genaamd Willy. Willy bakte smakelijk brood, maar zijn hart lag bij het Hubertusfeest. Ieder jaar op drie november bakte hij zijn kleine, ronde broodjes. Maar hij vond ze altijd wat droog en eenvoudig. "Iets dat gezegend wordt ten bescherming van mens en dier," mompelde hij vaak tegen de kat op de meelzak, "mag best wat meer vreugde in zich dragen."

Op de avond voor Sint-Hubertus wandelde Willy door het mastenbos. De maansikkel hing als een zilveren haak boven de dennentoppen. Plotseling zag hij in een open plek een machtig hert staan, een achtender met een gloeiend, stralend kruis tussen zijn gewei. Het hert keek Willy aan, schudde krachtig met zijn kop, en stapte toen sierlijk weg — het sprong met lichte, huppelende sprongen over de hei.

Toen Willy op de plek kwam waar het hert had gestaan, vond hij in het zand geen gewone sporen, maar de afdruk van wilde anijs en zoete vlierbesstruiken die daar miraculeus in de vorst bloeiden.

Geïnspireerd door de sprongen van het heilige hert en de geur van het bos, haastte Willy zich terug naar zijn bakkerij. Hij voegde aan zijn traditionele deeg fijne melk, verse boter, een snufje anijs en een druppel honing toe. Hij kneedde het deeg niet in strakke bolletjes, maar gaf ze een licht gebogen, speelse vorm—als de afdruk van een springende hertenhoef. De dorpskinderen, die de volgende ochtend de warme bakkerij binnenkwamen en de broodjes zagen rijzen, riepen uit: *"Kijk, ze lijken wel te huppelen in de oven!"* Zo kregen de gezegende broodjes in de volksmond hun bijnaam: **Huppekes**.

Toen de pastoor de broden die ochtend zegende, merkten de mensen dat deze broden anders waren. Wie een Huppeke at op een lege maag, kreeg niet alleen bescherming tegen hondsdolheid en het kille winterweer, maar voelde ook een wonderlijke lichtheid in de benen. Het verhaal ging dat zelfs de meest stramme oude jagers na het eten van een Huppeke weer met een lichte huppel achter hun honden aan door de heide trokken.

Sinds die dag bleef de traditie bestaan: het Huppeke herinnert jong en oud aan de lichte sprong van het hert van Sint-Hubertus en de zachte vreugde van een gezegend stukje brood op een ijskoude novemberochtend.

NIET VERGETEN, dinsdag 3 november *“Huppekes dag bij uw warme bakker”*
Namens Heide Vertelt SMAKELIJK

(Bijdrage van Paul Witters)

39. Openbare Bibliotheek BiB

Bouwjaar: 1995 - 1996
Architect Marcel Van Bortel
Kerkeneind 23
Kalmthout

Bij de realisatie voor de bouw van een nieuwe Bib was het gemeentebestuur op zoek naar een behoorlijke huisvesting voor haar openbare bibliotheek. Men probeerde een plaats te definiëren die als centrale kern voor heel de gemeente dienst kon doen. Er werd gekozen voor het Kerkeneind waar als een groepering was van het gemeentehuis, de kerk en de oude pastorij (nu muziekschool). Errond lag een plein waar jaarlijks rommelmarkt wordt gehouden.

De nieuwe bibliotheek is volledig geïntegreerd in de omgeving. De gaanderij aan de voorgevel, die als schuilplaats dienstdoet bij regen, sluit aan op het voorplein dat als een ontmoetingsplaats is ingericht.

Binnen oogt het gebouw transparant en luchtig. De buitenmuren werden tot op de vloer doorbroken met verticale glaspanden zodat de gebruikers kunnen genieten van de groene buitenzichten of aangezet worden tot iets diepzinniger mijmeringen bij een blik op het achterliggend kerkhof.

Het dakvlak van de achterbouw werd opgelicht en de vrijgekomen horizontale strook boven de boekenrekken werd eveneens met glasvlakken ingevuld waardoor zoveel mogelijk daglicht binnenvalt.

bezoek onze website www.heidevertelt.be voor nog meer foto's

Volgende week: 40. Ruitersportwinkel Theuns (bijdrage van Paul Witters)

Postergirl in Antwerpen

Hoe de 93-jarige moeder van mijn echtgenote Vera en haar zus Erna, Lucienne Noppe, plots het gezicht van Antwerpen werd

Tien jaar geleden, in december 2016, keken voorbijgangers in de Antwerpse straten vreemd op. Tussen de schreeuwerige reclames en feestelijke eindejaarsaffiches verscheen op honderden reclameborden en billboards opeens een ingetogen, betoverend portret van een jong meisje met een zachte blik en een gouden haardos. Het bleek de destijds 93-jarige Lucia of Lucienne Noppe te zijn, de moeder van mijn echtgenote. Een schilderij waarvoor ze bijna tachtig jaar eerder model had gestaan, veroverde plots het hele straatbeeld.

Een limonade en een koekje

Het verhaal begon in 1938 in Kalmthout. Lucienne was destijds een tienjarig meisje toen de plaatselijke kunstschilder Pieter Rottie (1895-1946) haar moeder aansprak: hij zocht een model om mee te doen aan een prijskamp voor het mooiste schilderij. Lucienne herinnerde het zich nog levendig: zes donderdagen op rij zat ze netjes stil op een stoeltje in het atelier van de schilder. *"Gelukkig kwam zijn vrouw na een half uurtje met een limonade en een koekje,"* vertelde ze er later lachend over. De inspanning loonde: Rottie won met haar portret zowaar de eerste prijs. Het werk belandde later in de kunstcollectie van de provincie Antwerpen. Terwijl Lucienne thuis een kleine reproductie aan de muur had hangen, leidde het origineel decennialang een rustig bestaan in het provinciaal depot tot eind 2016.

Kunst op straat

Door de afbraak en herbouw van het provinciehuis zocht de provincie, samen met de Vlaamse Bouwmeester, naar vernieuwende manieren om kunstwerken uit haar verborgen collectie naar het publiek te brengen. De kunstenaars Willem Oorebeek en Amina Saâdi kozen voor het project juist het ingetogen portret van het tienjarige meisje. Tijdens de drukke kerstperiode hingen er plots meer dan

tweehonderd grote posters van Lucienne verspreid over invalswegen, pleinen en straten zoals de Suikerrui en de Amerikalei. Zonder commerciële boodschap of felle leuzen; puur als verstild kunstwerk in de openbare ruimte.

"Mama, ons Moeke hangt hier op een billboard!"

Bij onze familie zorgde de campagne voor complete verrassing én grote hilariteit. Wijzelf woonden toen nog in Spanje en stootten er toevallig online op, waarna de telefoons roodgloeiend stonden. Onze zoon belde ons: *"Mama, ons Moeke hangt hier levensgroot op een billboard!"*

Bij de provincie wisten ze aanvankelijk niet eens wie het meisje op het doek was of dat ze überhaupt nog in leven was. De familie nam contact op, en de verrassing bij de organisatie was compleet: het tienjarige modelletje uit 1938 was inmiddels een kranige, trotse dame van 93 jaar.

Het hartverwarmende verhaal ging al snel als een lopend vuurtje rond. Lucienne werd van de ene op de andere dag een bekende Antwerpse: ze verscheen nadien in zowat alle grote kranten en ook de regionale zender ATV besteedde een mooie uitzending aan haar herontdekking. Als klap op de vuurpijl werd Lucienne met haar hele familie feestelijk uitgenodigd door het provinciebestuur. Voor Lucienne was de cirkel na bijna acht decennia rond. Of ze opnieuw model zou willen zitten, vroeg een journalist haar nog: *"Nee, daar ben ik intussen toch wat te oud voor geworden,"* lachte ze toen. Maar haar portret blijft voor altijd een van de meest hartverwarmende kunstverhalen die Antwerpen ooit sierden.

(Bijdrage van Wim Kuyps)

Wie was Pieter Rottie?

Opleiding en de Antwerpse avant-garde

Rottie volgde zijn opleiding aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Aan het einde van de jaren twintig sloot hij zich aan bij de kunstenaarsvereniging Moderne Kunst. Binnen deze kring verkeerde hij in het gezelschap van markante tijdgenoten zoals Paul Joostens, Edmond Van Dooren, Ernest Albert, Albert Poels, Gerard Baksteen en Franck Mortelmans.

Terwijl velen van zijn generatiegenoten kozen voor expressieve of avant-gardistische experimenten, ontwikkelde Rottie een heel eigen idioom. Zijn werk, voornamelijk portretten, zelfportretten, bloemstukken en stillevens, wortelde in een klassieke, uiterst beheerste schildertrant. Zijn portretten munten uit in psychologische diepgang, een subtiel lichtspel en een voelbare soberheid. Omdat hij wars was van commerciële toegevingen en slechts een bescheiden oeuvre naliet, bleef hij bij het grote publiek tijdens zijn leven relatief onbekend.

Retraite op de Kalmthoutse Heide

Gedreven door een verlangen naar concentratie en rust trok Rottie zich met zijn gezin terug uit het Antwerpse stadsleven. Hij koos voor het isolement van de Kalmthoutse heide, waar hij een modernistisch huis liet bouwen. De weidse stilte en het bijzondere licht van het heidelandschap vormden het decor waarin hij in alle sereniteit aan zijn doeken werkte.

De band met zijn geboortestad werd echter niet definitief doorbroken. Vijf jaar voor zijn overlijden, in 1941, werd hij benoemd tot docent aan de Antwerpse Academie. Hij keerde terug naar Antwerpen om er de stiel door te geven aan een jongere lichting schilders. Slechts enkele jaren later, op tweede kerstdag 1946, stierf hij op 51-jarige leeftijd. Hij vond zijn laatste rustplaats op het Schoonselhof.

Uit het straatbeeld verdwenen: de hondenkar

Rond de eeuwwisseling deed de mens alles te voet. Mensen gingen te voet naar de kerk, ze liepen te voet alle kermissen in de omgeving af. Naar bedevaartplaatsen, uitvaarten en bruiloften. Maar ook zowel het leuren, kopen en verkopen als het naar de markt gaan gebeurde te voet. Diende men wat goederen mee te nemen of te vervoeren, dan maakte men gebruik van de hondenkar. Vooral in de Noorderkempen en tegen de Nederlandse grens was de hondenkar in het straatbeeld nog lang te zien. Enkele willekeurige dorpen waar men in de eerste helft van vorige eeuw heel wat hondenkarren zag, waren o.a. Essen, Wildert, Kalmthout, Loenhout, Hoogstraten… en verder richting Breda bij onze Noorderburen. Ook in elke groot stad typeerden de karretjes de straat- en marktbeelden uit die periode.

De hondenkar was een algemeen vervoermiddel. Uit verscheidene oude verhalen, van de oudsten onder ons, die deze periode nog een klein beetje hebben meegemaakt en nu met een stukje heimwee en herinneringen hieraan terugdenken gaan we na in welke transporten de hondenkar werd gebruikt. Heel wat foto's uit de oude doos en prentkaarten van die tijd bevestigen de mondeling overgeleverde verhalen.

Hondenkar voor melk

De meest populaire functie waar een hondenkar werd gebruikt was het melkkarretje. Een honderd jaar geleden reden er in Vlaanderen zowat overal melkmeisjes met hondenkarren. Ze deden de melktoer met een hondengespan van één tot drie honden. Meestal hadden ze ook boter en eieren bij. De melkmeisjes waren vaak in typische klederdracht. Zulk een melkkar kon tot 400 liter melk vervoeren. De kar werd meestal opgevuld met stro tussen de melkkruiken.

Hondenkar voor brood

Een tweede en in feite niet minder gekend straatbeeld is de hondenkar als broodkar. Op deze wijze bracht de bakker zijn brood en andere deegwaren aan de vrouw in de straten. Deze kar was één van de weinige karren die voorzien waren van een deksel. Door dit deksel werd het brood beschermd tegen zon en regen zodat het langer vers bleef.

Hondenkar voor op de boerderij

De meest voorkomende karwijen die met een hondenkar werden opgeknapt rond het erf waren o.a. het zaaigoed en plantgoed naar het veld brengen. Ook bij het oogsten voerde de boer zijn vruchten naar de hoeve. Zo werden aardappelen, bieten, groenten en fruit van de akkers en boomgaarden naar huis gebracht per hondenkar. Zelfs het vervoeren van de mest van stal naar de mesthoop of naar het veld gebeurde met kruiwagen en trekhond of met de hondenkar. In het najaar en tijdens de winter ging men regelmatig kreupelhout hakken. Tijdens de zomermaanden, wanneer de koeien buiten gemolken werden, ging men de melk van de weide halen met een hondenkar. Ook wanneer de boer zijn beerput leegmaakte, werd de karhond in zijn kar gespannen. Men plaatste een houten beerton op de kar en bracht het op die manier naar de velden.

Hondenkar gebruik door kooplui.

Bij vele vodden marchands, leurders en opkopers trof men een hondenkar aan. Ook de vis- en mosselboer zag men in de straten waar bakharing en mosselen te koop werden aangeboden. Veelal, wanneer de hondenkar werd gebruikt om vis te verkopen, legde de visboer op de bodem een zinken plaat. De vis lag tussen grote ijsblokken die als koelinstallatie dienstdeden. Men zag op dezelfde wijze een groente- en fruitboer en een kruidenier rondtrekken,

Uiteraard werd de hondenkar voor nog veel andere doelen ingezet, zoals personenvervoer voor de allerarmsten, taxi, verhuis, postbode, petrolboer, scharensliep…

"A dog of Flanders…..Een hond van Vlaanderen"

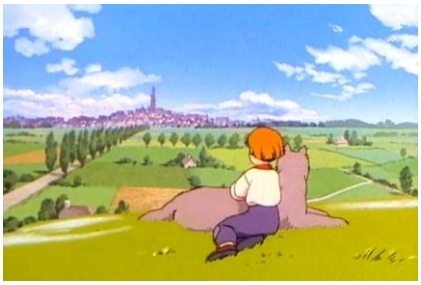

Een hondenkar ging aan het rollen in 't buitenland! Dit verhaal is sinds jaren een hit en zeer bekend verhaal in Japan en Zuid-Korea, waar het zeer in trek is. Van dit verhaal verscheen slechts in 1985 een Nederlandse vertaling op de markt met tekeningen gemaakt door Willy Vandersteen. Dit verhaal werd zelfs verfilmd. De stad Antwerpen heeft, om tegemoet te komen aan de vele wensen van de Japanse toeristen, een wandelpad "Nello en Patrasche" opgericht. Ook in de reeks Suske & Wiske verscheen er een strip "Het dreigende Dinges" nr. 201 - FEBRUARI 1985, waarin de hondenkar en de beide populaire helden voorkomen.

Nello & Patrasche is een tragisch verhaal over de onvoorwaardelijke vriendschap tussen een arme Vlaamse weesjongen en een geredde trekhond. Samen proberen ze te overleven door met een hondenkar melk naar Antwerpen te brengen. Nello droomt ervan om net als zijn idool Rubens een groot schilder te worden, maar hij krijgt de ene na de andere tegenslag te verwerken: hij wordt onterecht beschuldigd van brandstichting, verliest zijn weinige inkomsten, zijn grootvader sterft en hij verliest een cruciale tekenwedstrijd. Volkomen dakloos en uitgehongerd zoeken Nello en Patrasche op een ijskoude kerstavond beschutting in de Antwerpse kathedraal. Daar bewonderen ze nog één keer de schilderijen van Rubens, waarna ze de volgende ochtend samen doodgevroren worden teruggevonden, innig in elkaars armen.

Op de Handschoenmarkt, door Batist Vermeulen december 2016

De schrijfster onder haar pseudoniem Ouida reisde door Vlaanderen en was geschokt toen ze ontdekte dat honden in België in die tijd als arme trekhonden werden ingezet.
Waarom werd dit verhaal zo populair in Japan?

1. Dat komt door een perfecta match met de Japanse cultuur, waarden en esthetiek. Wij in het Westen houden van verhalen waarin de held wint, in de Japanse cultuur is dat heel anders. Daar bestaat het concept **Hanganbi**: de sympathie voor een verheerlijking van de tragische, nobele verliezer.
2. De slotscène waarin Nello & Patrasche samen sterven onder het schilderij van Rubens wordt in Japan ervaren als een moment van ultieme verlossing en rust (**Nirwana**)

De animatieserie werd gemaakt in 1975 door de Japanse studio Nippon Animation. Deze 52-delige animeserie van het boek werd als onderdeel van het hele verhaal gemaakt en was om de twee hierboven aangehaalde redenen, razend populair.

De klassieke Japanse animatie 'Dog of Flanders' (1975). Bron: Flanders Today

(Bijdrage van Paul Witters)

Reactie na artikel vorige week

Vorige week schreef ik een artikel over de heer Pairon, waar ik erg veel positieve reacties op heb ontvangen. Daarop reageerde een naaste medewerker van de heer Pairon: hij liet weten dat hij nog een aantal bierglazen en een waterglas uit die tijd in zijn bezit heeft. De bierglazen zijn van het biermerk HB, dat Pairon verdeelde, ook het merk Bad Nauheim was water van de staatsbronnen dat werd verdeeld door de groothandel.

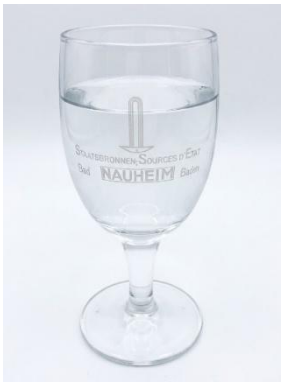

(Bijdrage van Paul Witters)

125 jaar wielersport in Kalmthout

Huldigen van Louis Duerloo en Sooi Dictus in 1933

Op 15 oktober aanstaande dus, zal onze nationale kampioen van België, Louis Duerloo, alhier plechtig gehuldigd worden. Tegen dezen datum wordt wel opgeworpen dat het dien dag Putse kermis is, doch men kan gemakkelijk ’s morgens naar de kermis gaan en ’s namiddags aan de plechtigheid van Duerloo’s

viering deelnemen. Ten andere Duerloo heeft zelf dezen datum verkozen, omdat hij dien dag vrij is en alle nabije datums reeds benomen zijn door verbintenissen op de baan of velodroom.

Naar wij vernemen is het huldigingskomiteit reeds een heel eind gevorderd met het op touw zetten der feestelijkheden en doet alles voorzien dat iedere maatschappij aan den optocht zal deelnemen. Talrijke toetredingen werden reeds ontvangen of zouden op punt staan van ingezonden te worden.

Alle Calmpthoutenaren zonder onderscheid van gedacht of mening, moet dien dag weten aan te tonen welke warme sympathie hij zijn beide gevierde renners toedraagt!

Naast Louis Duerloo; de in 1933 Belgisch kampioen was geworden, werd diezelfde dag ook Frans Dictus gevierd als "koning van de kermiskoersen".

Om een idee te geven hoe groots de viering werd opgezet geven we even mee welke verenigingen er deelnamen:
Praalwagens van de hondenclub, Duivenmaatschappij Noorderbond, Kalmthout voetbalvereniging, Hanenrijders, Vogelenpik "De lustige vrienden". In groep het Volkshuis, Kinderwelzijn en Diesterweg. De muziekmaatschappijen Vlijt en Eendracht, Harmonie Verbroedering, Ons Genoegen Achterbroek, Heidebloem Nieuwmoer, Statievrienden Essen, zangmaatschappij Sint Cecilia Nieuwmoer, de moedige tonners uit Heide, de oudstrijders, de kristen werkliedenbond, biljartclub de Moedige Carambolleerders, duivenmaatschappij Oude eendracht, Kajotters Kalmthout en Kajotters Essen.

Dat er zoveel verenigingen deelnamen heeft ook te maken met premies die de gemeente toezegde om deel te nemen aan deze optocht! De grootste groep was de hondenclub, zij kregen 300 frank.

Een incident!

De liberale maatschappijen die aan het gemeentehuis den optocht verlaten hadden werden voor de premiën uitgesloten. Het geldt hier een spijtig voorval. Om reden dat de harmonie Verbroedering de Internationale speelden hebben alle liberale maatschappijen ten teken van protest den optocht verlaten. Wij vinden deze handelwijze effenaf kleingeestig. Immers, hadden de gevierde renners daar schuld aan? Ten andere indien er iets was dat die heren niet aanstond, dan hadden ze in de eerste plaats het huldigingskomiteit hiervan op de hoogte dienen te brengen. Zij hebben besloten zonder meer, maar hun eigen weg te gaan. Wij laten hun de verantwoordelijkheid van deze algemeen gelaakte handelswijze die een schaduw wierp op deze in alle opzichten welgelukte kampioenshuldiging.

(verschenen in het tijdschrift "ons Calmpthout" 30 september 1933. Foto aan het gemeentehuis overgenomen uit "ons Calmpthout", de andere foto is deze van Louis Duerloo)

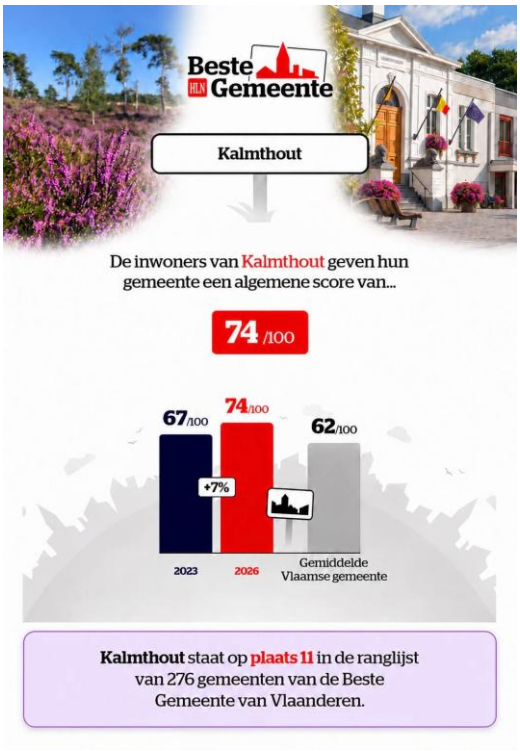

Kalmthout scoort goed!

De enquête “beste gemeente van Vlaanderen” van het Laatste Nieuws geeft de gemeente Kalmthout een mooie score.

In de ranglijst kwam Kalmthout op een mooie 11de plaats met een score van 74/100. Het is de gemeente Merksplas, met een score van 78/100, die in de lijst op de eerste plaats staat.

Een 11de plaats na een doorlichting van 276 gemeenten is een dikke proficiat waard!

Uit de oude doos!

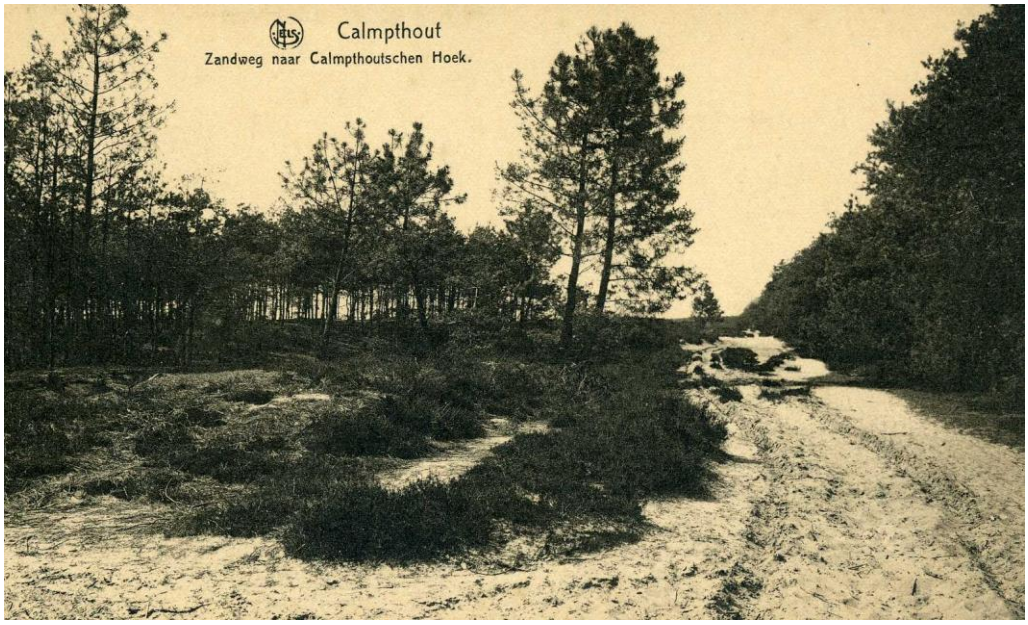

Kalmthout kwam deze week in het nieuws. Nogal wat dieren zouden doodgereden worden in de Verbindingsweg.

Zoals hiernaast op de foto moet de verbinding naar de Kalmthoutse Hoek eruitgezien hebben bij het begin van de 20ste eeuw!

Heide vertelt is een uitgave van de VZW Heide vertelt.
Redactie: Heidestatiestraat 58/1
2920 Kalmthout
0477/22.24.81
www.heidevertelt.be

